רבי ירמיה בר אבא ורב יהודה בר"ק ס"ל. לכותיה דפקינן בריש המוכר (יבמות דף לו.): **הבי אמר שמואל זו אינו דומה למשנתנו.** דלמסיק משום תקנת חומש מסתמא לחי לאו מקנת חומש מודה שמואל לחין הבעל מועיל מיד הלקוחות דקנין פירות לאו כקנין הגוף דמי ופ"מ והיינו מצא יחיו ורגליו דס"ל לעיל פ"ק (דף ט.) דחמין שחלקו לקוחות הן וס"ל הכא דלאו כקנין הגוף דמי מ"מ מצא חד בר חד עד יהושע בן נון דלא כקנין הגוף דמי (כתובות דף פג.) ומיהו מ"מ לא כתב אלא דין ודבריה אין לי בנכסיך ובפירותיהן לא יפסיק לגזירת הכתוב ובפירות עצמן יקח בהן קרקע והוא שומא (ב"מ לה.). **האשה שמכרה בנכסי מלוג.** קשיא (כתובות נ.) דמשמע הכא דאפילו בחי מכרה אין הבעל מוציא מידה אלא בשביל חובה ובשביל מזונות בלבד ובמתניתין (כתובות עח:) תנן מקח טועה בפירות ומכר בהן חוב ובא אחר וגבה בהן חובו ונמצא עושה בהן פירות שלו ואין הבעל מוציא מידו אלמא דמכר בחי לאו כלום הוא ואפילו בשביל חובה לא מהני ותירץ ר"י דהתם מיירי בשהיו פירות בשעת מכירה ומשום הכי לא מהני מכירה דהוי כמכר פירות בלא קרקע ולא מהני אלא לגבי מוכר עצמו אבל לגבי אחרים מהני ומיהו קשה דבפרק הזהב (ב"מ סו:) גבי מוכר פירות בלא קרקע אמרינן דמהני לגבי אחרים ומיהו יש לומר דהתם מיירי שהיו פירות בשעת מכירה